

— Трѣбва да си помагаме, — казваше една капка вода, закрѣпена върху трѣвата, на другитѣ капки отъ росата. Сама бихъ изложена на опасността да се испарѣя, безъ да можъ да утоляж жаждата на нѣкое насѣкомо, но съйдинени всички наедно — ще образуваме рѣчица, която ще пои земното поле.

— Трѣбва да си помагаме — шепнеше единъ листъ, закаченъ на единъ клонъ на джба — на други хиляди свои братя. Безъ васъ бихъ умрѣлъ щомъ още съмъ билъ роденъ, а наедно — правимъ сѣнка дебела.

— Трѣбва да си помагаме, това го иска любовта, това го иска напрѣдка — казваше една пѣсачинка на други пѣсачинки. Сама съмъ почти нищо, но натрупани една на друга — правимъ горда планина.

Снѣжинкитѣ паднали покриватъ полето съ бѣла широка покривка; листата, които китѣтъ всѣко клонче, образуватъ сѣнчаста гора; капчицитѣ — малкитѣ рѣчици, а тѣзи — голѣмитѣ, шумливи рѣки; пѣсачинкитѣ струпани една върхъ друга образуватъ огромнитѣ планини, гдѣто орлитѣ си виждтъ гнѣзда.

ЮНАЧНИЯ ТОДОРЧО.

Мамо, мамо, откачи ми сабята, пушката и тѣпанчето, искамъ да си поиграѣ съ тѣхъ!

— каза единъ день Тодорчо на майка си.

— Ето ги, но да не ходишъ на далечъ, каза веселата му майка и подаде играчкитѣ на обичния си синъ.

Тодорчо много се радва, когато види въ рѣцѣтъ си тѣпанчето пушката и сабята, които баща му наскоро бѣше донесълъ отъ панаира. Сега той скачаше отъ радостъ. Взе тѣпанчето, окачи го на врата си, окачи и сабята и извика: